

Δημήτρης Γκόβας

«Η εργατική τάξη και η τάξη των εργοδοτών δεν έχουν τίποτα κοινό μεταξύ τους. Δεν μπορεί να υπάρξει καμία ειρήνη εφόσον υπάρχει ανέχεια και φτώχεια εκατομμύρια εργαζομένων, ενώ οι λίγοι που αποτελούν την εργοδοτική τάξη κατέχουν όλο τον παραγόμενο πλούτο. Μεταξύ αυτών των τάξεων ο αγώνας θα συνεχιστεί, έως ότου οργανωθούν όλοι οι εργαζόμενοι ως τάξη και πάρουν την κατοχή των μέσων παραγωγής, καταργώντας το σύστημα της μισθωτής εργασίας».

Έτσι ξεκινούσαν οι διακηρύξεις και τα καταστατικά σχεδόν όλων των συνδικάτων, σωματείων και των εργατικών ενώσεων στα τέλη του 19ου αιώνα (ακόμα και της ΓΣΕΕ). Αυτές οι μορφές οργάνωσης της εργατικής τάξης εκείνης της εποχής, με σημαία αυτές τις θεμελιώδεις αρχές, οδήγησαν στο Σικάγο και την πρωτομαγιά, την κατάκτηση του 8-ωρου και των συλλογικών συμβάσεων, στην επιβολή μεγάλων κατακτήσεων.

Αυτό το εργατικό κίνημα γέννησε και τις πολιτικές μορφές, εργατικά και επαναστατικά κινήματα και κόμματα, οδήγησε την ταξική πάλη στα μεγάλα επαναστατικά γεγονότα που ακολούθησαν στις αρχές του 20ου αιώνα, στην ίδια την επανάσταση του Οκτώβρη. «Αν τα εργατικά συνδικάτα είναι μια φορά απαραίτητα για τις αψιμαχίες ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, τόσο μεγαλύτερη σημασία έχουν σαν οργανωμένα κέντρα για την κατάργηση αυτού του ίδιου συστήματος της μισθωτής εργασίας και της κυριαρχίας του κεφαλαίου» τόνιζε ο Μαρξ προς τους αντιπροσώπους της Α΄ Διεθνούς.

Η σύγκριση με το σημερινό εργατικό κίνημα και ιδιαίτερα τα συνδικάτα είναι από κάθε άποψη κραυγαλέα δυσανάλογη, τόσο σε σχέση με την ιστορία και την εποχή της επιβολής μεγάλων κατακτήσεων και νικηφόρων αγώνων, όσο- και κυρίως- σε σχέση με τις σημερινές αντιθέσεις και την εποχή, στην οποία οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα και διεθνώς βρίσκονται αντιμέτωποι με μια **καθολική επίθεση του κεφαλαίου** και των κυβερνήσεων του, με στόχο να ρίξουν τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης στον κόσμο της εργασίας, παίρνοντας πίσω ότι είχε κατακτηθεί και αλλάζοντας αντιδραστικά κάθε πτυχή των σχέσεων εργασίας και συνολικά τους όρους εντός και εκτός παραγωγής προς όφελος των δυνάμεων του κεφαλαίου. Σήμερα δεν μπορούμε να βαδίσουμε την πεπατημένη των τελευταίων δεκαετιών. Οι στόχοι και η συνολική κίνηση του εργατικού κινήματος χρειάζονται ριζική αλλαγή πορείας, εκ βάθρων ανασυγκρότηση, διαφορετικό συνολικά περιεχόμενο και μορφές οργάνωσης, αντίστοιχες με την επίθεση του ταξικού αντίπαλου, σύμφυτες με τις δυνατότητες της εποχής και τα πραγματικά αμείλικτα διλήμματα της ταξικής πάλης. Η πείρα των τελευταίων ετών, με τους μεγάλους αγώνες και τις σκληρές μάχες που έδωσε ο κόσμος της εργασίας, δίνει πολύτιμα συμπεράσματα.

Πώς θα δοθεί αποτελεσματικά η μάχη ενάντια στις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις του ασφαλιστικού και του φορολογικού που ψηφίζονται, του εργασιακού που έρχεται και όλου του ευρωμνημονιακού προγράμματος που προωθείται από την αντιλαϊκή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τους δανειστές (ΕΕ-ΔΝΤ-κεφάλαιο); Πώς το εργατικό κίνημα δεν θα είναι μόνιμα ο τερματοφύλακας και θα ακολουθεί απλά τις εξελίξεις;

Προφανώς όχι με άσφαιρες διαμαρτυρίες και μισόλογα.

Φυσικά όχι στη Βουλή ή σε κάποιες επόμενες εκλογές από έναν ακόμα «σωτήρα».

Ούτε με τα φοφοδεή καλέσματα της ΓΣΕΕ και των κυρίαρχων συμβιβασμένων δυνάμεων που κατάντησαν τα περισσότερα συνδικάτα άμαζους μηχανισμούς χωρίς καμία δύναμη ταξικού εκβιασμού και απειλής, χωρίς δηλαδή το μόνο αποτελεσματικό όπλο της τάξης απέναντι σε εργοδότες και κράτος-κυβερνήσεις.

Για να αντιπαρατεθεί το εργατικό κίνημα στην βαρβαρότητα των μέτρων και της αντιλαϊκής πολιτικής, που είναι η απάντηση του κεφαλαίου για να ξεπεράσει την κρίση του, χρειάζεται να απαντήσει -όπως και ο αντίπαλος- με βάση τα ταξικά συμφέροντα και τις σύγχρονες ανάγκες του κόσμου της εργασίας. Συνολικά και επιθετικά.

Να φυσήξει ο αέρας ενός σύγχρονου Σικάγου

Η μάχη για να αναστραφεί η πορεία χειροτέρευσης της θέσης των εργαζομένων, για να μην πληρώσουν την κρίση οι εργαζόμενοι και οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, οι άνεργοι, είναι πριν απ' όλα **μάχη πολιτικής ακύρωσης όλων των ευρωμνημονιακών μέτρων, μάχη υπεράσπισης των ζωτικών συμφερόντων τους, απαίτηση και πάλη για ριζική αναδιανομή του εισοδήματος** προς όφελος της κοινωνικής πλειονότητας και σε βάρος των κερδών, αγώνας μείωσης του χρόνου εργασίας σε όλα τα επίπεδα (ώρες, χρόνια δουλειάς), δηλαδή αγώνας με σημαία τη διεκδίκηση του **αμύθητου πλούτου που παράγουν οι εργαζόμενοι και καρπώνεται μια μικρή μειοψηφία καπιταλιστών.**

Αυτό είναι το στοίχημα της επόμενης περιόδου, που πρέπει να χρωματιστεί από μεγάλα απεργιακά γεγονότα, διαδηλώσεις και την αρχή μιας πορείας αντεπίθεσης απέναντι στους οικονομικούς και πολιτικούς δολοφόνους, το κεφάλαιο και τις ενώσεις του-ΕΕ και ΔΝΤ-, τις κυβερνήσεις και το πολιτικό προσωπικό του παλιού και νέου μνημονιακού αστικού μπλοκ εξουσίας που μαζί ψηφίζουν και συμφωνούν στον πυρήνα και την κατεύθυνση της ασκούμενης αντιλαϊκής πολιτικής, παρά τις επιμέρους διαφορές και επικοινωνιακές αψιμαχίες μεταξύ τους.

Γι' αυτό, σήμερα οι ταξικές δυνάμεις βρίσκονται μπροστά σε νέα καθήκοντα, έχουν σημαντικές ευθύνες. Δεν αρκούν οι διαπιστώσεις για την κατάσταση και η ανάλυση των δύσκολων-πράγματι-συσχετισμών. Δεν αρκεί ούτε μόνο η καταγγελία του σύγχρονου εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού της ήττας.

Ο ρόλος των δυνάμεων που δρουν από ανατρεπτικές θέσεις κρίνεται στο κατά πόσο συμβάλλουν με την πολιτική και την δράση τους στην ανατροπή της κατάστασης και των συσχετισμών και όχι στην υποταγή τους σε αυτές, αναπαράγοντας τις «μειωμένες» προσδοκίες και δυνατότητες.

Βασικός στόχος και προϋπόθεση για μια πορεία ανάταξης των αγώνων και ενός νέου εργατικού κινήματος, «αντάξιου» της εποχής της καπιταλιστικής κρίσης και των μεγάλων προκλήσεων, είναι η **δράση με κριτήριο την κατάλυση της καταθλιπτικής ηγεμονίας της τάσης ενσωμάτωσης** μέσα στην εργατική τάξη και η αυτοτελής, σε περιεχόμενο και μορφή, **ανάπτυξη του ρεύματος της χειραφέτησης και της εργατικής πολιτικής.**

Η ανάπτυξη ενός τέτοιου ταξικού ρεύματος δεν αφορά μόνο και αποκλειστικά τις παραδοσιακές μορφές συσπείρωσης όπως τα συνδικάτα, αλλά δρα σε/με κάθε μορφή που συσπειρώνει την βάση των εργαζομένων, υπερβαίνει τον κατακερματισμό, δίνει ώθηση στην ενότητα, τα αιτήματα και την αποφασιστική μαχητική πάλη. **Ταξική ανασυγκρότηση σημαίνει πρώτα απ' όλα την εμφάνιση τμημάτων της τάξης και αγώνων που αρνούνται και παλεύουν για υπέρβαση της καθήλωσης της ταξικής πάλης στα πλαίσια των σημερινών πολιτικών νόμων και θεσμών της αστικής κυριαρχίας.**

Σε αυτή τη κατεύθυνση έχει πολύ μεγάλη σημασία η **ενίσχυση της- αδύνατης ακόμα- πρωτοβουλίας συσπείρωσης σωματείων και του αγωνιστικού συντονισμού τους,** ώστε να δημιουργούνται

πραγματικές προϋποθέσεις ενός άλλου κέντρου αγώνα, που θα σπάει τα όρια του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού και του εκφυλισμού του συνδικαλιστικού κινήματος.

Στην ίδια κατεύθυνση απαιτείται σήμερα η **αποφασιστική ενίσχυση της ταξικής και αντικαπιταλιστικής πτέρυγας, των εργατικών συσπειρώσεων, κινήσεων και παρεμβάσεων.**

Η πολιτική αναβάθμιση, η μαζική έκφραση και η διαρκής προσπάθεια συσπείρωσης δυνάμεων στη βάση των προγραμμάτων πάλης που διαμορφώνουν τα εργατικά σχήματα ενισχύοντας την τάση χειραφέτησης σε κάθε κλάδο και συνολικά στο κίνημα, απαιτεί τώρα πιο γενναία βήματα.

Οι εκλογικές καταγραφές σε πολλά σωματεία και κλάδους δείχνουν τις μεγάλες δυνατότητες και την απήχηση των θέσεων της ταξικής πτέρυγας, δεν αρκεί όμως για τη ριζική αντιστροφή της κατάστασης, όσο κινούνται μόνο εντός και στα πλαίσια των δομών του συνδικαλιστικού κινήματος.

Ακόμα πιο **αποφασιστική θα είναι η συμβολή μιας ταξικής κίνησης που θα προωθεί τη λογική και γραμμή ενός νέου εργατικού κινήματος και θα συσπειρώνει όλο το πολύμορφο πρωτοπόρο δυναμικό των εργατικών αγώνων, στη νέα γενιά, σε στρατηγικούς κλάδους και στα πιο φτωχά τμήματα της εργατικής τάξης.**

Ταυτόχρονα, **οι σύγχρονες τάσεις χειραφέτησης και εργατικής πάλης πρέπει να συναντηθούν στο αντικαπιταλιστικό μέτωπο και τον πόλο** που θα εκφράζει την εργατική πολιτική της εποχής μας, προωθώντας την αυτοτελή έκφραση των συνολικών εργατικών συμφερόντων από τη σκοπιά της απελευθερωτικής προοπτικής.

Οι δυνάμεις της εργατικής χειραφέτησης και του επαναστατικού αντικαπιταλιστικού εργατικού αγώνα **είναι και εκείνες που πρέπει να πρωτοστατήσουν στις πρωτοβουλίες διαμόρφωσης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής απάντησης και στρατηγικής, στη δημιουργία του φορέα-κόμματος της νέας εποχής,** ως αναπόσπαστη-από τις προηγούμενες- πλευρά της ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος και της συνολικής ριζικής απάντησης στην παρακμή του συστήματος της εκμετάλλευσης.

Ο αέρας ενός σύγχρονου Σικάγου δεν θα φυσήξει **αν δεν οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας απέναντι στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της κρίσης και παρακμής, που σημαίνει φτώχεια, πολέμους, ανεργία και προσφυγιά, αυταρχισμό και σύγχρονη δουλεία στα εργασιακά κάτεργα. Με αυτές τις σημαίες θα δώσουμε και τις σημερινές μάχες, θα οργανώσουμε τη δράση μας.**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 8.5.2016